

Arrest

nr. 244 140 van 16 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERZEEUW (MOESKROEN)

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 14 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat F. JACOBS *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters die volgens hun verklaringen België binnenkwamen op 4 januari 2019, verklaren er zich op 21 januari 2019 vluchteling.

1.2. Op 14 april 2020 werd door de commissaris-generaal ten aanzien van elk van hen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 16 april 2020 naar verzoeksters werd gestuurd.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden als volgt:

1.2.1. De eerste bestreden beslissing ten aanzien van J.N. (hierna: eerste verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en op X 1973 geboren te zijn in X, een stad gelegen in de provincie Ash-Sharqiyah van Saoedi-Arabië. Jullie woonde hier omwille van het werk van uw vader. U groeide op als Christen onder de naam N.J.. Wanneer u elf jaar oud was verhuisde u samen met uw ouders, broer en twee zussen naar Gulshan-e-Maymar, een buitenwijk van Gadap Town gelegen in het noordwesten van de stad Karachi, provincie Sindh, Pakistan. U ging er naar school en behaalde er uw master in de Engelse taal evenals een diploma in de biochemie. U heeft hierna verschillende jaren les gegeven in de City School te Karachi.

Uw zus gaf Engelse les aan een Pakistaanse Cricketspeler genaamd J.B. ((...), OV: (...)). Jullie werden verliefd en besloten te trouwen in maart 1999. Jullie kregen samen 5 kinderen. Voor uw huwelijk bekeerde u zich officieel tot de Islam. Aanvankelijk was uw familie niet enthousiast over uw bekeringen, maar in de loop der jaren hebben zij u vergeven en heeft u terug een goed contact met hen. Met uw broer en zus die in Houston, Texas, verblijven heeft u een zeer goed contact. Het contact met uw zus die nu in Canada woont is veel slechter.

Na uw huwelijk trok u in bij uw schoonfamilie die vlak naast uw ouderlijk huis woonde in Gulshan-e-Maymar. Hoewel deze familie heel trots was dat zij er in geslaagd waren iemand zich te laten bekeren tot de Islam bleven ze u toch als minderwaardig behandelen. U was namelijk niet alleen Christen, maar u heeft ook een donkere huidskleur. In dit huis begonnen ook de problemen met de neef van uw man genaamd N.W., ook gekend als T.S., Hij was de zoon van de broer van uw echtgenoot. Hij gedroeg zich altijd slecht ten opzichte van u en wanneer uw oudste dochter, A.B. ((...), OV: (...)) vijf jaar oud was stelde u vast dat N.W. haar seksueel had misbruikt. Op vraag van uw dochter lichtte u hier niemand over in. In 2008, wanneer uw tweede oudste dochter S.B. vijf jaar oud was, stelde u opnieuw vast dat N.W. haar misbruikte. Deze keer besloot u uw man wel in te lichten over deze gebeurtenis. Uw man sloeg zijn neef, maar verder werd deze materie niet besproken in de familie. Hierna heeft N.W. uw dochters niet meer misbruikt, maar hij bleef u en uw familie wel lastigvallen. Met het ouder worden raakte N.W. nog meer op het slechte pad. Hij trok met de verkeerde mensen op en raakte verslaafd aan drugs. Hij viel uw man voortdurend lastig en vroeg naar geld.

In 2012 kwam uw man samen met zijn broer M.B.H. terug van de groentemarkt in Karachi waar zij samen een zaak hadden. Er kwamen een paar mannen die de naam J.B. riepen. Wanneer de broer van uw echtgenoot zich omdraaide om te vragen waarom zij deze man nodig hadden werd hij neergeschoten. De broer van uw man kwam zo om het leven terwijl ze eigenlijk uw echtgenoot wouden doden. Later beweerde N.W. dat hij achter de dood van B.H. zat. Voor jullie veiligheid besloten u, uw man en uw kinderen toen te verhuizen naar een ander huis in Gulshan-e-Maymar, waar jullie verbleven tot jullie vertrek uit Pakistan.

In 2017 kwam u via uw oudste dochter te weten dat uw man een affaire had met de moeder van een klasgenoot van uw zoon. Wanneer dit aan het licht kwam stortte uw wereld in. U heeft nog geprobeerd uw huwelijk te redden, maar uw man was zodanig veranderd dat u niet meer met hem samen kon leven. U legde ook via uw broer contact met T.G., een bekende rechter in Pakistan, om u bij te staan in een scheidingsaanvraag. Wanneer uw man dit door kreeg nam hij uw telefoon af en zo heeft u dit proces niet kunnen verderzetten.

In 2017 escaleerde ook de pesterijen van de neef van uw man. Hij kwam voortdurend naar de winkel van uw echtgenoot en viel er de klanten lastig. Hij vroeg geregeld om geld en huurde zelfs een gewapende man in om uw echtgenoot te intimideren. Uiteindelijk veranderde hij de sloten van de winkel en aan het einde van 2017 stak hij de winkel in brand. Uw echtgenoot vroeg wel om bescherming aan de rangers en de politie, maar telkens wanneer zijn neef gearresteerd werd kocht N.W. iemand om waardoor hij meteen weer vrij rond liep. Na de brand diende uw man ook een klacht tegen onbekenden in. De winkeliers van de winkels naast de winkel van uw man die ook schade hadden gelopen omwille van de brand diende een specifieke klacht tegen de neef van uw echtgenoot in.

Door de problemen met N.W. en uw huwelijksproblemen werd de situatie in Pakistan u te veel en u vroeg uw echtgenoot of jullie niet op reis konden gaan. Jullie reisde met de hele familie op legale wijze naar Duitsland op 23 december 2018. Hier leerde u dat de beste plaats voor mensen- en vrouwenrechten België was, dus reisde u met uw man en kinderen verder naar België. Hier kwam u aan op 3 januari 2019 en u diende er op 21 januari 2019 samen met uw volwassen dochter een verzoek om internationale bescherming in. Uw man besloot nog even geen verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij enkele zaken wou gaan regelen in Pakistan. Wanneer hij uiteindelijk terugkeerde naar België was hij van plan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar wanneer hij te horen kreeg dat zijn oudste broer, A.R., een natuurlijke dood was gestorven reisde hij in juni of juli 2019 terug naar Pakistan om de begrafenis bij te wonen. In de afwezigheid van uw man besloot u een einde te maken aan jullie relatie. Wanneer uw echtgenoot uiteindelijk op 5 november 2019 een eigen verzoek om internationale bescherming indiende in België heeft u dan ook gevraagd of hij in een ander centrum kon worden opgevangen dan het uwe. Hier werd gehoor aan gegeven en sindsdien heeft u

geen persoonlijk contact meer met uw echtgenoot. U bent van plan een scheiding aan te vragen. Uw kinderen hebben wel nog geregeld contact met uw echtgenoot.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: de paspoorten van u en uw vijf kinderen; een visumaanvraag voor de VS voor u, uw man en uw kinderen; vliegtickets van Karachi naar Londen van u, uw man en uw kinderen van 2008; vliegtickets van Karachi naar Frankfurt van u, uw man en uw kinderen van 23 december 2018; vliegtickets van uw man van Londen naar Karachi op 7 januari 2019; uw geboorteakte en de vertaling ervan; de identiteitskaart en het rijbewijs van uw echtgenoot; uw huwelijksakte; een attest van uw bekering tot de Islam; het verhuurcontract van het huis van uw echtgenoot, rekeninguittreksels; een bevestiging dat uw man het hoofd is van [...] en van [...] Enterprises; verschillende handelsdocumenten; documenten van het bedrijf Zoff Network van uw echtgenoot; 9 originele krantenartikels, schooldocumenten van u en uw kinderen; de inentingenkaarten van uw kinderen in Londen, een Belgisch medisch attest voor uw zoon; een USB-stick met foto's en video's van de bewakingscamera van de winkel van uw man; documenten van de cricket carrière van uw echtgenoot en een liefdesbrief van u aan uw echtgenoot.

U legde tevens de kopieën van de volgende documenten neer: de pagina met identiteitsgegevens van het paspoort van uw echtgenoot; een visum voor Dubai voor u, uw echtgenoot en uw kinderen; een weigering van een visumaanvraag voor Canada van u, uw echtgenoot en uw kinderen; het paspoort van uw moeder; het familieregistratiecertificaat, een attest van woonplaats van uw echtgenoot, de vertaling van uw huwelijksakte; een FIR van 16 januari 2018 met de vertaling ervan; een verzoek tot bescherming bij de politie en de rangers; een verzoek tot politiebescherming van 3 maart 2014 met de vertaling ervan; de aangifte van de diefstal van de brommer van uw echtgenoot; een FIR van 20 april 2012; de overlijdensakte van B.H.; de bedreigingen van de neef van uw echtgenoot via WhatsApp; handelsdocumenten van uw echtgenoot; belastingaangiften van u en uw echtgenoot; een bewijs van eigendom van de bedrijven van uw man; de registratie van de wagen van uw echtgenoot; een bewijs van overdracht van de zaken van uw man aan zijn zus; de vertaling van een krantenartikel; 7 krantenartikels; WhatsApp-berichten tussen u en uw echtgenoot en verschillende foto's van uw gezin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U geeft immers allereerst aan niet terug te kunnen keren naar Pakistan vanwege de problemen met N.W., de neef van uw man. Hij heeft u, uw echtgenoot en uw kinderen immers altijd gevisieerd. Hierbij misbruikte hij uw twee oudste dochters seksueel, gaf hij aan dat hij B.H., de broer van uw echtgenoot, zou gedood hebben, hij stak de winkel van uw echtgenoot in brand en viel uw echtgenoot ook lastig wanneer hij terugkeerde van België naar Pakistan. Hoewel het CGVS niet zo zeer betwijfelt dat u en uw familie geregeld conflicten hadden met deze neef en betreurt dat uw familie dergelijke zaken heeft doorgemaakt, blijken deze gebeurtenissen overdreven, weinig actueel of onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gedrag dat u stelde sinds de problemen met de neef van uw man startte tast bovendien de ernst van de door u aangehaalde vrees in ernstige mate aan. Bovendien bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

Zo gaf u aan dat de problemen die u, uw echtgenoot en uw kinderen kenden met N.W. startten in 2005 wanneer de neef van uw man uw oudste dochter seksueel misbruikte. Drie jaar later herhaalde N. dit seksueel misbruik ook met uw tweede oudste dochter (CGVS p.3). Hoewel het CGVS deze gebeurtenissen betreurt, dient allereerst te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen reeds twaalf jaar geleden plaatsvonden en van tijdelijke aard waren (CGVS p.3). Deze gebeurtenissen zijn dan ook niet van die aard om te spreken van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Ook na deze periode van seksueel misbruik hebben uw dochters bovendien een bestaan kunnen uitbouwen in Pakistan en gingen zij er naar school. Dit blijkt duidelijk uit de door u neergelegde schooldocumenten. U heeft dan ook niet aangetoond dat een terugkeer naar Pakistan voor uw dochters onmenswaardig zou zijn in de zin van subsidiaire bescherming. Dat het seksueel misbruik van tijdelijke aard was en dat u niet echt vreesde voor een herhaling van de gebeurtenissen blijkt overigens ook door het gedrag dat u

stelde na het seksueel misbruik van uw dochters. Zo gaf u aan dat u in 2008, na het seksueel misbruik van uw tweede oudste dochter, voor een tijd met uw echtgenoot en uw gezin in Londen verbleef waar u hoopte permanent legaal te kunnen verblijven (CGVS p.12). Uit de vliegtickets die u neerlegt blijkt ook inderdaad een verblijf in Londen van 24 juni 2008 tot en met 18 augustus 2008. Wanneer een permanent legaal verblijf in het Verenigd Koninkrijk onmogelijk bleek keerde u simpelweg weer terug naar Pakistan (CGVS p.12, 14). U beweert dat u toen namelijk niet wist wat een verzoek om internationale bescherming was, anders zou u vast en zeker wel een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend (CGVS p.12,14). Het is evenwel volstrekt onaannemelijk dat u als hoogopgeleide vrouw die de Engelse taal perfect beheerst niet op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure (CGVS p.8). Indien u bovendien daadwerkelijk een vrees koesterde in Pakistan kan van u verwacht worden dat u de nodige contacten zou leggen met advocaten of ngo's die u wel zouden kunnen wijzen op het bestaan van een asielprocedure. Dat u zonder meer terugkeerde naar Pakistan, wijst erop dat u zogenaamde vrees in Pakistan ten aanzien van N.W. bijzonder relatief was. Bovendien is het opvallend dat u pas in 2012, vier jaar na het misbruik van uw tweede oudste dochter, naar een eigen huis verhuisde en dus op veilige afstand van N.W. (CGVS p.3). Indien er echt een acute vrees was, kan immers verwacht worden dat jullie reeds vroeger jullie dochters in veiligheid zouden brengen, in casu quod non. Er kan dan ook worden besloten dat de bedreiging van N.W. van een tijdelijke aard was en dat u zich in staat achtte een veilig bestaan in Pakistan uit te bouwen.

Wat betreft de moord op B.H., de broer van uw echtgenoot, in 2012, wenst het CGVS allereerst op te merken dat deze moord niet zo zeer betwijfeld wordt, maar wel uw bewering dat N.W. achter de dood van zijn eigen nonkel zou zitten (CGVS p.3, 9). Uit de artikels die u neerlegt betreffende deze moord blijkt immers dat meerdere handelaars van de groentemarkt van Karachi in deze periode afgeperst en bedreigd werden. Na de dood van B.H. sloot de groentemarkt immers uit protest tegen het toenemende geweld ten aanzien van winkeliers. Het lijkt dan ook logisch dat uw echtgenoot ook gevisieerd werd omdat hij een zaak bezat en dus niet specifiek door zijn neef. Dat B.H. gedood werd door onbekenden, eerder dan zijn neef, wordt overigens bevestigd door uw verklaring dat uw echtgenoot in feite het doel was van deze moordpoging en niet zo zeer zijn broer (CGVS p.9). Volgens u leken uw man en B.H. immers danig op elkaar dat de schutter zich vergiste (CGVS p.9). Hierbij is het evenwel volstrekt onaannemelijk dat N.W. niet in staat zou zijn om zijn twee nonkels van elkaar te onderscheiden. Bovendien gaf u aan dat N.W. pas enkele jaren later in een ruzie met uw echtgenoot aangaf dat hij achter de moord op B.H. zat (CGVS p.14). Het lijkt er dan ook eerder op dat N.W. deed alsof hij achter deze moord zat om zo uw echtgenoot onder druk te zetten om zo geld te krijgen. Wat er ook van zij, het gedrag dat jullie stelde in de periode na de moord op B.H. relativeert de ernst van deze bedreigingen voor u, uw echtgenoot en uw familie in ernstige mate. Zo bleven jullie ook na deze moord simpelweg in Karachi wonen, zij het in een ander huis (CGVS p.3). Indien het leven van uw man en uw gezin immers danig gevaar liep, kan namelijk verwacht worden dat jullie veiligere oorden in of buiten Pakistan opzochten, in casu quod non. Hiermee geconfronteerd gaf u aan dat u wel tal van visumaanvragen gedaan had om Pakistan te verlaten, maar dat deze allemaal geweigerd werden (CGVS p.9). Uit de door u neergelegde documenten blijkt echter dat u vlak na de moord op B.H. slechts een visumaanvraag deed, met name voor de VS. Het interview voor dit visum vond volgens de door u neergelegde document pas plaats op 3 april 2013, dus een jaar na de moord op B.H. op 20 april 2012. Uit de door u neergelegde documenten blijkt overigens geenszins dat deze visumaanvraag daadwerkelijk geweigerd werd. De andere visumaanvragen die u neerlegde voor Canada en de VS, dateren respectievelijk van 2017 en 2018 en dus geruime tijd na de moord op de broer van uw man. Dat u slechts één visumaanvraag deed om u en uw familie in veiligheid te brengen relativeert dan ook jullie vrees ten aanzien van N.W. of de moordenaars van B.H. dan ook in ernstige mate. Bovendien kan ook verwacht worden dat indien jullie vrees bijzonder acuut was, jullie er alles aan gedaan zouden hebben om veiligere oorden op te zoeken, desnoods via een illegale reis, in casu quod non. Aangezien u in de periode vlak na de moord op B.H. klaarblijkelijk geen nood voelde om Pakistan te ontvluchten kan dan ook worden aangenomen dat u op dat moment ook geen vrees had voor de moordenaar(s) van B.H.. Het lijkt dan ook weinig plausibel dat u heden bij terugkeer naar Pakistan alsnog problemen zou kennen met deze moordenaar(s).

Ook wanneer de problemen met N.W. escaleerde in 2017 toen hij de winkel van uw echtgenoot in brand stak, blijkt uit het gedrag van u en uw gezin geenszins de ernst van deze vervolging. Zo verlieten jullie Pakistan pas op 23 december 2018, ruim een jaar nadat de winkel van uw echtgenoot in brand gestoken werd. Hoewel uw visumaanvraag voor Canada op 23 oktober 2017 geweigerd werd zoals blijkt uit uw documenten slaagde u er immers wel in om met de hele familie in de zomer van 2017 op umrah te gaan. Bovendien keerde u na deze umrah simpelweg terug naar Pakistan. Hieruit blijkt duidelijk dat u de steeds toenemende pesterijen van N.W. niet als voldoende ernstig beschouwde om daarvoor uw land van herkomst definitief te ontvluchten. Hieruit blijkt tevens dat u en uw familie perfect in staat waren om Pakistan te verlaten. Dat u zelfs nadat N.W. de winkel in brand stak nog een jaar wachtte alvorens

Pakistan te verlaten, ondermijnt de door u aangehaalde vrees nogmaals in ernstige mate. In deze periode deed u wel een visumaanvraag voor de VS dat volgens u geweigerd werd (CGVS p.9). U legt hiervan een document neer waaruit blijkt dat u op 27 september 2018 uw visumkosten betaalde. Uit dit document blijkt evenwel geenszins dat dit visum geweigerd werd. Hoe dan ook dateert deze visumaanvraag nog steeds ruim 9 maanden na de brand in de winkel van uw man waaruit nog steeds kan besloten worden dat uw vrees niet bijzonder acuut was. Verder ondernam u geen pogingen om veiligere oorden op te zoeken tot aan uw vertrek uit Pakistan in december 2018. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw vertrek uit Pakistan niet zo zeer gedreven werd door de problemen met de neef van uw man, maar eerder door uw huwelijksproblemen. U gaf namelijk aan dat het bedrog van uw man de druppel vormde waarna u besloot dat u Pakistan moest verlaten en dus niet de problemen met N.W. (CGVS p.3). U gaf daarenboven aan dat u uw man vroeg om een vakantie en dat jullie hierna een reis boekte naar Duitsland (CGVS p.4).

Zelfs nadat u er dan eindelijk in geslaagd was een reis naar Duitsland te boeken, wachtte u nogmaals een maand alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Na uw aankomst in Duitsland wou u daar immers geen asiel aanvragen omdat er veel racisme was (CGVS p.5). Als u werkelijk een danige vrees koesterde voor terugkeer naar uw land van herkomst kan echter van u verwacht worden dat u onmiddellijk een verzoek om internationale bescherming zou indienen na aankomst in Duitsland. Dat u dit niet deed vanwege een incident met nieuwjaar, ondermijnt nogmaals de ernst van uw vrees. Vervolgens wachtte u daarenboven nog bijna 15 dagen na uw aankomst in België op 4 januari 2019 om uiteindelijk pas op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hierdoor wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees niet alleen nogmaals ondermijnd, het wijst er ook eerder op dat uw verzoek om internationale bescherming eerder voortkomt uit uw huwelijksproblemen dan de problemen met N.W..

De ernst van de problemen met de neef van uw man worden tot slot nogmaals gerelativeerd doordat uw echtgenoot na jullie aankomst in België nog tot twee maal toe terugreisde naar Pakistan (CGVS p.3). Van iemand die werkelijk een vrees koestert ten opzichte van zijn land van herkomst kan immers allesbehalve verwacht worden dat die nog herhaaldelijk terugkeert naar dit land.

U maakt het voorts niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat u slechts zeer beperkte pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen N.W.. U legt hieromtrent immers wel een FIR van 20 april 2012, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw echtgenoot van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming gedateerd op 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming bij de politie en de rangers van respectievelijk 24 januari 2018 en 7 februari 2018 neer. Van al deze documenten komt de naam N.W. evenwel enkel voor in de FIR ingediend door M.A., een winkelier die ook schade opliep door de brand, en de twee verzoeken tot bescherming van januari en februari 2018, ingediend door uw echtgenoot. Deze documenten blijken evenwel allemaal slechts zwart-wit kopieën te zijn die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Hierbij is het allereerst bijzonder opvallend dat u in al die tijd dat u problemen kende met de neef van uw echtgenoot geen FIR kan neerleggen waaruit blijkt dat u of uw echtgenoot zelf officiële stappen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen N.W. door een FIR tegen hem in te dienen. Uw bewering dat uw man dus zelf een klacht indiende na de brand in uw winkel heeft u dan ook niet weten te staven (CGVS p.3). Wat betreft de verzoeken tot bescherming van 2018, de enige documenten ondertekend door uw echtgenoot waarin ook de naam N.W. vermeld wordt, dient te worden opgemerkt dat zij in de Engels taal werden opgesteld zonder enige indicatie dat het officiële documenten betreft. Eender wie kan namelijk eender wanneer een dergelijk document opstellen. Het lijkt er dan ook op dat dit document werd opgesteld om uw asielrelaas te staven, eerder dan dat het een officieel verzoek tot bescherming betreft. Hoe dan ook kan dit verzoek tot bescherming onmogelijk beschouwd worden als een voldoende poging om bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen N.W..

U bent u er bovendien niet in geslaagd om aan te tonen dat de Pakistaanse autoriteiten geen gehoor hebben gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming. Zo geeft u zelf aan dat N.W. regelmatig werd gearresteerd en dat hij ook een tijd in een psychiatrische instelling verbleef (CGVS p.3, 9). Uw bewering dat N. altijd snel vrij kwam door omkoping vormt hierbij geen voldoende bewijs dat er geen verdere officiële procedures tegen N.W. liepen (CGVS p.3). Bovendien behoort uw echtgenoot tot een rijke familie met voldoende middelen. Als de politie herhaaldelijk geen gehoor had gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming, dan zou u dit perfect kunnen aanvechten. Dat u dit niet deed, wijst er nogmaals op dat de vrees ten aanzien van N.W. danig beperkt was dat u geen verdere maatregelen nodig achtte. U heeft zo ook niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade loopt op basis van de problemen die u kende met N.W.. In het geval dat deze problemen zich toch opnieuw manifesteren zou u zich bovendien kunnen beroepen op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

Ten tweede geeft u aan niet terug te kunnen keren naar Pakistan vanwege uw huwelijksproblemen. U geeft namelijk aan dat het gedrag van uw man sinds u zwanger was van uw jongste dochter in 2012 danig veranderd is dat u geen relatie meer met hem mogelijk acht. Hij ging namelijk naar prostituees en had een affaire met de moeder van een klasgenoot van uw zoon. Bovendien werd hij agressief en behandelde hij u slecht. Hoewel het CGVS het mogelijk acht dat u heden huwelijksproblemen heeft met uw echtgenoot, bent u er niet in geslaagd aan te tonen dat uw huwelijksproblemen beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo bleken uw verklaringen betreffende het bedrog door uw man weinig overtuigend. Het is namelijk bijzonder opvallend dat u beweert het bedrog van uw echtgenoot ontdekt te hebben via een geluidsopname van uw dochter, maar dat u hier toch geen enkel bewijs van voorlegt (CGVS p.16). Bovendien slaagt u er niet in om het moment waarop u dit nieuws vernam en uw wereld naar eigen zeggen instortte concreet in de tijd te plaatsen (CGVS p.16). U kwam immers niet verder dan de mededeling dat dit moment ergens in april of mei 2017 plaatsvond (CGVS p.16). Van een dergelijk grote gebeurtenis in uw leven kan evenwel veel concretere informatie van u verwacht worden. U heeft daarenboven niet aangetoond dat u oprecht van plan bent te scheiden van uw echtgenoot. U gaf namelijk aan het CGVS op de hoogte zou houden van de stappen die u zou zetten in het kader van uw echtscheiding (CGVS p.8). Ondanks een extra herinnering aan deze vraag via uw advocaat heeft het CGVS geen enkel document van die aard ontvangen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier). U bent er voorts niet in geslaagd om aan te tonen dat u in Pakistan daadwerkelijk getracht heeft een echtscheiding van uw man aan te vragen. U geeft namelijk aan dat u via uw broer het nummer verkreeg van een vrouwelijke rechter met veel expertise in echtscheidingen, maar dat uw man uw gsm afnam van zodra hij door had dat u van hem probeerde te scheiden (CGVS p.16-17). Dit incident gebeurde vlak nadat jullie de umrah deden in juni 2017 (CGVS p.18). U heeft het CGVS er evenwel niet van kunnen overtuigen dat u er gedurende het anderhalf jaar dat u nog in Pakistan verbleef na de umrah nooit meer in staat bent geweest om opnieuw contact op te nemen met deze rechter. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat uw echtgenoot haar nummer had verwijderd uit uw gsm, waardoor u onrechtstreeks toegaf wel toegang had tot uw gsm (CGVS p.18). Bovendien verkreeg u het nummer van de rechter via uw broer, dus moet het ook eenvoudig geweest zijn om dit nummer opnieuw te bekomen (CGVS p.17). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dan weer dat ze u gevraagd had om naar de rechtbank te komen, maar dat u er niet raakte omdat die ver van uw huis was en uw echtgenoot u niet alleen liet buiten komen (CGVS p.18). Uw steeds wijzigende verklaringen over de reden waarom u in Pakistan geen echtscheiding aanvroeg komen zeer ongeloofwaardig over. Hierdoor rijst het vermoeden dat u in Pakistan nooit een serieuze poging heeft ondernomen om een echtscheiding aan te vragen. Uw bewering dat uw echtgenoot en diens familie bijzonder vrouwonvriendelijk waren en tegen de opleiding van vrouwen waren kan hierbij niet overtuigen. Zo blijkt uit het document van de overdracht van de handelszaken van uw echtgenoot dat hij deze zaken overdroeg aan zijn zus. Bovendien hebt u altijd mogen werken in de City School en konden ook uw dochters verschillende opleidingen genieten (CGVS p.3, 8).

Wat er ook van zij, uw huwelijksproblemen kunnen bezwaarlijk beschouwd worden als een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat u als welgestelde hoogopgeleide vrouw perfect in staat bent zelf een scheiding aan te vragen in Pakistan. Zo blijkt allereerst dat het aantal scheidingen aangevraagd door Pakistaanse vrouwen al verschillende jaren toeneemt en dit voornamelijk onder de vrouwen uit de middenklasse en de hoge klasse. Hoewel de wetgeving het voor mannen makkelijker maakt om te scheiden dan voor vrouwen, blijken vrouwen toch over voldoende mogelijkheden te beschikken om ook een scheiding aan te vragen. Een eerste optie is de inroeping van clause 18 dat zowel de man als de vrouw dezelfde rechten geeft om een scheiding aan te vragen. Aangezien deze clause niet werd toegevoegd aan uw huwelijksakte blijkt dit geen optie. Een tweede optie is een juridische ontbinding van uw huwelijk aan te vragen bij een familierechtbank. Deze ontbinding kan onder meer aangevraagd worden op basis van "de wrede behandeling van de vrouw door de echtgenoot; inclusief mentale wreedheid, omgang met vrouwen met een slechte reputatie of het leiden van een berucht leven, het dwingen van een vrouw om een immoreel leven te leiden, inmenging in het bezit van de vrouw, ...". Deze vorm zou dan ook voor u mogelijk kunnen zijn. Een derde vorm betreft het principe van khula. Hierbij zou u uw echtgenoot moeten compenseren voor de bruidsschat om zo een echtscheiding te bekomen. Tot slot is het ook nog mogelijk om mubaraat te doen, een echtscheiding via wederzijdse toestemming, zonder de tussenkomst van een rechter. Er zijn dus duidelijk tal van mogelijkheden om in Pakistan als vrouw een scheiding aan te vragen. Wat betreft het hoederecht van uw kinderen blijkt dat deze beslissing door de rechter genomen wordt in belang van het welzijn van het kind. De ouder die het hoederecht niet verkreeg, blijft bezoekrecht krijgen voor haar kinderen. Indien de vrouw het hoederecht over de kinderen heeft

gekregen kan ze een bijkomende financiële compensatie ontvangen voor zowel eten, geld als logement. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt evenwel dat de procedure voor een echtscheiding en het leven na een echtscheiding voor vrouwen in Pakistan te paas gaat met maatschappelijke en economische uitdagingen. Zo kan de kostprijs van de juridische bijstand oplopen en moet een gescheiden vrouw voor haar eigen kosten instaan na de echtscheiding. Uit uw verklaringen blijkt evenwel duidelijk dat u uit een welgestelde familie afkomstig bent evenals hoogopgeleid. U behaalde namelijk zowel een master Engels als een diploma in de biochemie (CGVS p.8). Hierna heeft u meerdere jaren, met pauzes, gewerkt in de City School in Karachi (CGVS p.3, 8). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u opgroeide in een gelijkaardige woning als die van uw echtgenoot, die tot een rijke familie behoort (CGVS p.7). Bovendien heeft u van uw vader een appartement geërfd, dat u weliswaar reeds verkocht heeft (CGVS p.12). U kan voorts rekenen op de steun van uw broer en zus in Pakistan. Uw broer heeft u immers reeds doorverwezen naar een advocaat met expertise in echtscheidingen (CGVS p.17). U blijkt dus duidelijk voldoende hoog opgeleid en financieel in staat om een scheiding aan te vragen in Pakistan. Tot slot dient nog uw risico op intimidatie, discriminatie en geweld beoordeeld te worden. Aangezien u de steun van uw eigen familie reeds heeft verkregen, blijkt uw huidige schoonfamilie de grootste bedreiging (CGVS p.7, 17). U heeft evenwel niet aangetoond dat uw echtgenoot of zijn familie danig veel invloed hebben dat u geen bescherming tegen hen zou kunnen bekomen. Het CGVS ziet dan ook geen reden waarom u, indien gewenst, geen scheiding zou kunnen aanvragen in Pakistan en er een zelfstandig leven zou uitbouwen.

Ten derde bent u er niet in geslaagd het CGVS ervan te overtuigen dat u een verhoogd risico op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of op ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming loopt, louter omdat u opgroeide als Christen en u een donkere huidskleur heeft. Hoewel u aangeeft dat u als minderwaardig behandeld werd door uw schoonfamilie, bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u geen volwaardig bestaan kon uitbouwen in Pakistan. U legt immers een officieel attest van uw bekering neer en u bent er ook als voormalige Christelijke vrouw met een donkere huidskleur in geslaagd een bestaan uit te bouwen in Pakistan en te werken in de City School (CGVS p.3, 8). U geeft daarenboven aan dat u, en uw kinderen zich allemaal beschouwen als moslim, zij het niet allemaal even praktiserend (CGVS p.7). U geeft dan ook geen reden waarom u of uw kinderen zich niet opnieuw zouden kunnen aanpassen aan de Pakistaanse maatschappij. Wat betreft uw verklaring dat uw oudste dochter geen hoofddoek wenst te dragen, tegen de zin van uw echtgenoot, wenst het CGVS allereerst op te merken dat op een van de door u neergelegde foto's duidelijk te zien is dat de hoofddoek achteraf op de foto werd getekend (CGVS p.7). Hieruit blijkt dan ook dat uw echtgenoot ook met uw dochter optrok zonder hoofddoek. Het protest van uw echtgenoot valt dan ook enigszins te relativiseren. Bovendien kan de eventuele verplichting bij terugkeer voor uw dochter om alsnog een hoofddoek te dragen niet als een intentionele bedreiging worden beschouwd van haar leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Wat betreft uw zogenaamde donkere huidskleur wenst het CGVS tot slot op te merken dat u zich uiterlijk niet bijzonder onderscheidt van andere Pakistanen. Bovendien heeft u nooit echt aangetoond dat u tot de sheedi, een bevolkingsgroep van Afrikaanse origine die in Pakistan gevestigd is, behoort. Zo gaf u deze naam niet spontaan op wanneer u gevraagd werd naar uw etnie bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken (zie verklaring DVZ). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt voorts dat ook vrouwen van de Sheedi-gemeenschap, perfect in staat zijn een leven uit te bouwen in Pakistan. Zo werd Tanzeela Qambrani in 2018 als eerste sheedi vrouw verkozen tot de provinciale raad van Sindh.

De documenten die u neerlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De FIR van 16 januari 2018, de verzoeken tot bescherming, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw echtgenoot, de FIR van 20 april 2012 en uw visumaanvragen werden immers reeds uitgebreid besproken. Wat betreft de kranten en krantenartikels die u neerlegt wens het CGVS erop te wijzen dat van alle kranten die u neerlegt van 11 februari 2019, slechts een krant ook werkelijk uw problemen behandelt. Hierin wordt slechts vermeld dat uw echtgenoot afgeperst wordt en bescherming vraagt. Dit artikel spreekt de eerdere argumentatie dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te zoeken evenwel niet tegen. De andere krantenartikels doe u neerlegt betreffen allemaal de dood van B.H., hetgeen niet betwijfeld wordt. Wat betreft al de andere documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wenst het CGVS op te merken dat de vorm, noch de inhoud ervan betwijfeld worden. Aangezien de inhoud van deze documenten niet wordt betwijfeld door het CGVS kunnen zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofd een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang

zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf f dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.2. De tweede bestreden beslissing ten aanzien van B.A. (hierna: tweede verzoekster):

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en een moslim van de soenitische strekking te zijn. Hoewel u gelovig bent, verkiest u geen hoofddoek te dragen. U bent op 21 januari 2000 geboren in Gulshan-e-Maymar, een buitenwijk van Gadap Town gelegen in het noordwesten van de stad Karachi, provincie Sindh, Pakistan. U ging er naar de City School waar u uw ordinary level behaalde. Uw vader, J.B. (...), OV(...), was vroeger een cricket-speler en is nu een zakenman. Uw moeder, N.J. (...), OV(...), groeide op als Christen, maar bekeerde zich tot de Islam wanneer ze trouwde met uw vader.

In Pakistan kende u problemen met uw neef N.W., ook gekend als T.S.. Als kind groeide jullie op in hetzelfde huis, maar in een ander woongedeelte. Wanneer u vijf jaar oud was heeft hij u seksueel misbruikt. Uw moeder was hiervan op de hoogte, maar verzweeg dit op uw verzoek voor de rest van de familie. Drie jaar later, in 2008, misbruikte N.W. echter ook uw jongere zus S.. Wanneer dit duidelijk werd lichtte uw moeder uw vader hierover in en hierna heeft uw vader N.W. geslagen. Verder hebben jullie geen stappen ondernomen tegen N.W. omwille van het seksueel misbruik. Wanneer N.W. ouder werd raakte hij steeds meer op het slechte pad. Hij begon drugs te gebruiken en trok met de verkeerde mensen op. Hij viel u en uw familie voortdurend lastig en kwam uw vader geregeld om geld vragen. N.W. heeft zelfs gezegd dat hij verantwoordelijk was voor de moord op de broer van uw vader, B.H., op de groentenmarkt van Karachi op 20 april 2012. Na de dood van B.H. verhuisde u met uw ouders, broers en zussen naar een eigen huis in Gulshan-e-Maymar. N.W. kwam ook herhaaldelijk naar de winkel van uw vader en heeft deze winkel uiteindelijk in brand gestoken aan het einde van 2017.

Intussen kregen uw ouders ook huwelijksproblemen. U ontdekte namelijk dat uw vader een affaire had met de moeder van een klasgenoot van uw broer. U slaagde erin om een opname te maken van het moment waarop deze vrouw met uw vader in jullie huis was. U heeft deze opname afgespeeld voor uw moeder in april 2017 en sindsdien verloopt de relatie van uw ouders moeizaam. Zelf heeft u ook problemen met uw vader. In Pakistan nam hij namelijk medicatie tegen angstaanvallen waardoor hij agressief werd. Bovendien keurt hij het niet goed wanneer u zonder hoofddoek rondloopt.

Omwille van de problemen met N.W. en de slechte relatie tussen uw ouders, overtuigde uw moeder uw vader om nog eens een reis te doen. Zo reisden jullie met de hele familie op legale wijze naar Duitsland op 23 december 2018. Hier leerde u dat de beste plaats voor mensen- en vrouwenrechten België was, dus reisde u met uw ouders, broers en zussen verder naar België. Hier kwam u aan op 3 januari 2019 en u diende er op 21 januari 2019 samen met uw moeder een verzoek om internationale bescherming in. Uw vader besloot nog even geen verzoek om internationale bescherming in te dienen omdat hij enkele zaken wou gaan regelen in Pakistan. Wanneer hij uiteindelijk terugreisde naar België was hij van plan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar wanneer hij te horen kreeg dat zijn oudste broer, A.R., een natuurlijke dood was gestorven reisde hij in juni of juli 2019 terug naar Pakistan om de begrafenis bij te wonen. In de afwezigheid van uw vader besloot uw moeder een einde te maken aan haar huwelijk. Wanneer uw vader uiteindelijk op 5 november 2019 een eigen verzoek om internationale bescherming indiende heeft uw moeder dan ook gevraagd of hij in een ander centrum kon worden opgevangen dan het hare. Hier werd gehoor aan gegeven en sindsdien heeft uw moeder geen persoonlijk contact met uw vader. Ze is van plan een scheiding aan te vragen. U heeft zelf wel nog geregeld contact met uw vader.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende originele documenten neer: de paspoorten van u, uw broers en zussen en uw moeder; een visumaanvraag voor de VS voor u, uw ouders en uw broers en zussen; vliegtickets van Karachi naar Londen van u, uw ouders en uw broers en zussen van 2008, vliegtickets van Karachi naar Frankfurt van u, uw ouders en uw broers en zussen van 23 december 2018; vliegtickets van uw vader van Londen naar Karachi op 7 januari 2019; de geboorteakte van uw moeder en de vertaling ervan; de identiteitskaart en het rijbewijs van uw vader; de huwelijksakte van uw ouders; een attest van de bekering tot de Islam van uw moeder; het verhuurcontract van het huis van uw vader, rekeninguittreksels; een bevestiging dat uw vader het hoofd is van [...] & Co en van [...] Enterprises; verschillende handelsdocumenten; documenten van het bedrijf [Z. N.] van uw vader; 9 originele krantenartikels, schooldocumenten van u, uw broers en zussen en uw moeder; de inentingencarten van u en uw broers en zussen in Londen, een Belgisch medisch attest voor uw broer; een USB-stick met foto's en video's van de bewakingscamera van de winkel van uw vader; documenten van de cricket carrière van uw vader en een liefdesbrief van uw moeder aan uw vader.

U legde tevens de kopieën van de volgende documenten neer: de pagina met identiteitsgegevens van het paspoort van uw vader; een visum voor Dubai voor u, uw ouders en uw broers en zussen; een weigering van een visumaanvraag voor Canada van u, uw ouders en uw broers en zussen; het paspoort van uw grootmoeder langs moederszijde; het familieregistratiecertificaat, een attest van woonplaats van uw vader, de vertaling van de huwelijksakte van uw ouders; een FIR van 16 januari 2018 met de vertaling ervan; een verzoek tot bescherming bij de politie en de rangers; een verzoek tot politiebescherming van 3 maart 2014 met de vertaling ervan; de aangifte van de diefstal van de brommer van uw vader; een FIR van 20 april 2012; de overlijdensakte van B.H.; de bedreigingen van uw neef via WhatsApp; handelsdocumenten van uw vader; belastingaangiften van uw ouders; bewijs van eigendom van de bedrijven van uw vader; de registratie van de wagen van uw vader; een bewijs van overdracht van de zaken van uw vader aan zijn zus; de vertaling van een krantenartikel; 7 krantenartikels; WhatsApp-berichten tussen uw ouders en verschillende foto's van uw gezin.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U geeft immers allereerst aan niet terug te kunnen keren naar Pakistan vanwege de problemen met N.W., uw neef. Hij heeft u, uw ouders en uw broers en zussen immers altijd gevisieerd. Hierbij misbruikte hij u en uw zus seksueel, gaf hij aan dat hij B.H., uw nonkel langs vaderszijde, zou gedood hebben, hij stak de winkel van uw vader in brand en viel uw vader ook lastig wanneer hij terugkeerde van België naar Pakistan. Hoewel het CGVS niet zo zeer betwijfelt dat u en uw familie geregeld conflicten hadden met deze neef en betreurt dat uw familie dergelijke zaken heeft doorgemaakt, blijken deze gebeurtenissen overdreven, weinig actueel of onvoldoende zwaarwichtig om te spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Het gedrag dat u en uw ouders stelden sinds de problemen met uw neef startten tast bovendien de ernst van de door u aangehaalde vrees in ernstige mate aan. Bovendien bent u er niet in geslaagd om aan te tonen dat u niet kon rekenen op de bescherming van de Pakistaanse autoriteiten.

Zo gaf u aan dat de problemen die u, uw ouders, broers en zussen kenden met N.W. startten in 2005 wanneer uw neef u seksueel misbruikte. Drie jaar later herhaalde N. dit seksueel misbruik ook met uw zus (CGVS p.5). Uw neef misbruikte u enkele dagen, maar uw zus misbruikte hij verschillende maanden (CGVS p.6). Hoewel het CGVS deze gebeurtenissen betreurt, dient te worden opgemerkt dat deze gebeurtenissen reeds twaalf jaar geleden plaatsvonden en van tijdelijke aard waren. Deze gebeurtenissen zijn dan ook niet van die aard om te spreken van een actueel risico op vervolging of ernstige schade. Ook na deze periode van seksuele misbruik hebben u en uw zus bovendien een bestaan kunnen uitbouwen in Pakistan en gingen jullie er naar school. Dit blijkt duidelijk uit de door u neergelegde schooldocumenten. U heeft dan ook niet aangetoond dat een terugkeer naar Pakistan voor u onmenswaardig zou zijn in de zin van subsidiaire bescherming.

Wat betreft de moord op B.H., uw nonkel langs vaderszijde, in 2012, die u zelf niet aanhaalt, maar wel uitgebreid behandeld wordt in de door u neergelegde documenten, wenst het CGVS allereerst op te merken dat deze moord niet zo zeer betwijfeld wordt, maar wel dat N.W. achter de dood van zijn eigen nonkel zou zitten. Uit de artikels die u neerlegt betreffende deze moord blijkt immers dat meerdere handelaars van de groentemarkt van Karachi in deze periode afgeperst en bedreigd werden. Na de dood van B.H. sloot de groentemarkt immers uit protest tegen het toenemende geweld ten aanzien van winkeliers. Het lijkt dan ook logisch dat uw vader ook gevisieerd werd omdat hij een zaak bezat en dus niet specifiek door zijn neef. Wat er ook van zij, het gedrag dat uw ouders stelde in de periode na de moord op B.H. relativeert de ernst van deze bedreigingen voor u, uw ouders en uw broers en zussen in ernstige mate. U was toen nog te jong om zelf keuzes te kunnen maken, maar het gedrag van uw ouders vormt voldoende bewijs dat de vrees ten aanzien van de moordenaar(s) van B.H. te relativiseren is. Zo bleven jullie ook na deze moord simpelweg in Karachi wonen, zij het in een ander huis (CGVS p.3). Indien het leven van uw vader en uw gezin immers danig gevaar liep, kan namelijk verwacht worden dat jullie veiligere oorden in of buiten Pakistan opzochten. Uit de door u neergelegde documenten blijkt dit echter allerminst. Zo legt van de periode vlak na de moord op B.H. slechts een visumaanvraag neer, met name voor de VS. Het interview voor dit visum vond volgens de door u neergelegde document pas plaats op 3 april 2013, dus een jaar na de moord op B.H. op 20 april 2012. Uit de door u neergelegde documenten blijkt overigens geenszins dat deze visumaanvraag daadwerkelijk geweigerd werd. De andere visumaanvragen die u neerlegde voor Canada en de VS, dateren respectievelijk van 2017 en 2018 en dus geruime tijd na de moord op de broer van uw vader. Dat uw ouders slechts één visumaanvraag deden om u en uw familie in veiligheid te brengen relativeert dan ook jullie vrees ten aanzien van N.W. of de moordenaars van B.H. dan ook in ernstige mate. Bovendien kan ook verwacht worden dat indien jullie vrees bijzonder acuut was, uw ouders er alles aan gedaan zouden hebben om veiligere oorden op te zoeken, desnoods via een illegale reis, in casu quod non. Aangezien uw ouders in de periode vlak na de moord op B.H. klaarblijkelijk geen nood voelde om Pakistan te ontvluchten kan dan ook worden aangenomen dat zij op dat moment geen vrees hadden voor de moordenaar(s) van B.H.. Het lijkt dan ook weinig plausibel dat u heden bij terugkeer naar Pakistan alsnog problemen zou kennen met deze moordenaar(s).

Ook wanneer de problemen met N.W. escaleerde in 2017 toen hij de winkel van uw vader in brand stak, blijkt uit het gedrag van u en uw gezin geenszins de ernst van deze vervolging. Hoewel u ten tijde van de brand nog minderjarig was en uw bewegingsvrijheid misschien eerder beperkt was, kan wederom uit de beslissingen van uw ouders bezwaarlijk worden afgeleid dat er sprake was van een ernstige vrees. Zo verlieten jullie Pakistan pas op 23 december 2018, ruim een jaar nadat de winkel van uw vader in brand gestoken werd. Hoewel jullie visumaanvraag voor Canada op 23 oktober 2017 geweigerd werd zoals blijkt uit uw documenten slaagde jullie er wel in om met de hele familie in de zomer van 2017 op umrah te gaan. Bovendien keerde jullie na deze umrah simpelweg terug naar Pakistan. Hieruit blijkt duidelijk dat jullie de steeds toenemende pesterijen van N.W. niet als voldoende ernstig beschouwde om daarvoor uw land van herkomst definitief te ontvluchten. Hieruit blijkt tevens dat u en uw familie perfect in staat waren om Pakistan te verlaten. Dat jullie zelfs nadat N.W. de winkel in brand stak nog een jaar wachtten alvorens Pakistan definitief te verlaten, ondermijnt de door u aangehaalde vrees nogmaals in ernstige mate. In deze periode deden jullie wel een visumaanvraag voor de VS. U legt hiervan een document neer waaruit blijkt dat u op 27 september 2018 uw visumkosten betaalde. Uit dit document blijkt evenwel geenszins dat dit visum geweigerd werd. Hoe dan ook dateert deze visumaanvraag nog steeds ruim 9 maanden na de brand in de winkel van uw vader waaruit nog steeds kan besloten worden dat uw vrees niet bijzonder acuut was. Verder ondernamen jullie geen pogingen om veiligere oorden op te zoeken tot aan uw vertrek uit Pakistan in december 2018. Hiermee geconfronteerd, verklaarde u dat u simpelweg uw vader volgde en hier zelf geen keuze in had (CGVS p.8). Toch relativeert het gebrek aan acties door uw ouders ook uw vrees ten aanzien van N.W..

Bovendien kwam u aan het einde van 2018 aan in België wanneer u al bijna 19 jaar oud was. Vanaf dat moment kan wel verwacht worden dat u zelf meteen de nodige stappen zou nemen ter uwer bescherming indien u hier werkelijk nood aan had, in casu quod non. U wachtte na uw aankomst in Duitsland immers nog een maand alvorens een verzoek om internationale bescherming in België te dienen. Hierbij is het allereerst vreemd dat u dit verzoek om internationale bescherming niet meteen in Duitsland indiende. Vervolgens wachtte u daarenboven nog bijna 15 dagen na uw aankomst in België op 4 januari 2019 om uiteindelijk pas op 21 januari 2019 een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Hierdoor wordt de ernst van de door u aangehaalde vrees niet alleen nogmaals ondermijnd, er kan nogmaals worden besloten dat uw vrees in Pakistan bijzonder relatief is.

De ernst van de problemen met uw neef worden tot slot nogmaals gerelativeerd doordat uw vader na jullie aankomst in België nog tot twee maal toe terugreisde naar Pakistan. Van iemand die werkelijk een vrees koestert ten opzichte van zijn land van herkomst kan immers allesbehalve verwacht worden dat die nog herhaaldelijk terugkeert naar dit land.

U maakt het voorts niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat u, of uw ouders, slechts zeer beperkte pogingen hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen N.W.. U legt dan wel een FIR van 20 april 2012, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw vader van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming gedateerd op 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming bij de politie en de rangers van respectievelijk 24 januari 2018 en 7 februari 2018 neer, maar van al deze documenten komt de naam N.W. enkel voor in de FIR ingediend door M.A., een winkelier die ook schade opliep door de brand, en de twee verzoeken tot bescherming van januari en februari 2018 ingediend door uw vader. Deze documenten blijken allemaal slechts zwart-wit kopieën te zijn die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Hierbij is het voorts bijzonder opvallend dat u in al die tijd dat u problemen kende met uw neef geen FIR kan neerleggen waaruit blijkt dat u of uw ouders zelf officiële stappen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen N.W. door een FIR tegen hem in te dienen. Wat betreft de verzoeken tot bescherming van 2018, de enige documenten ondertekend door uw vader waarin ook de naam N.W. vermeld wordt, dient te worden opgemerkt dat zij in de Engels taal opgesteld zonder enige indicatie dat het officiële documenten betreft. Eender wie kan namelijk eender wanneer een dergelijk document opstellen. Het lijkt er dan ook op dat dit document werd opgesteld om uw asielaanvraag te staven, eerder dan dat het een officieel verzoek tot bescherming betreft. Hoe dan ook kan dit verzoek tot bescherming onmogelijk beschouwd worden als een voldoende poging om bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen N.W..

Ten tweede geeft u aan niet terug te kunnen keren naar Pakistan vanwege uw moeilijke relatie met uw vader. U geeft namelijk aan dat uw vader zich negatiever gedraagt ten opzichte van u sinds u zijn affaire aan het licht bracht (CGVS p.8, 9). Bovendien keurt hij niet goed dat u geen hoofddoek wilt dragen (CGVS p.4). Voorts was hij vaak agressief ten opzichte van u (CGVS p.9). U bent ervan overtuigd dat uw vader u al lang vermoord zou hebben indien u in Pakistan verbleef. Hierbij wenst het CGVS allereerst op te merken dat uw verklaringen betreffende het bedrog door uw vader weinig overtuigend zijn. Het is namelijk bijzonder opvallend dat u beweert het bedrog van uw vader vastgelegd te hebben via een geluidsopname, maar dat u hier toch geen enkel bewijs van voorlegt (CGVS p.8). Wat betreft uw verklaring dat u geen hoofddoek wenst te dragen, tegen de zin van uw vader, wenst het CGVS allereerst op te merken dat op een van de door u neergelegde foto's duidelijk te zien is dat de hoofddoek achteraf op de foto werd getekend (CGVS p.4). Hieruit valt dus duidelijk af te leiden dat uw vader wel met u optrok terwijl u geen hoofddoek droeg. Het protest van uw vader valt dan ook enigszins te relativiseren. Bovendien kan de eventuele verplichting bij terugkeer voor u om alsnog een hoofddoek te dragen niet als een intentionele bedreiging worden beschouwd van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bovendien geeft u aan uzelf nog steeds als moslim te beschouwen, zij het niet praktiserend (CGVS p.5). U geeft dan ook geen reden waarom u of uw kinderen zich niet opnieuw zouden kunnen aanpassen aan de Pakistaanse maatschappij. Uit uw verklaringen en de door u neergelegde documenten valt overigens af te leiden dat uw vader een vrij liberale houding heeft ten aanzien van vrouwen. Zo blijkt uit het document van de overdracht van de handelszaken van uw vader dat hij deze zaken overdroeg aan zijn zus. Bovendien heeft uw moeder altijd mogen werken in de City School en konden ook u en uw zussen verschillende opleidingen genieten (CGVS p.3, 5). Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw relatie met uw vader beduidend beter is dan u wenst te laten uitschijnen. Uit de neergelegde foto's en uw verklaringen blijkt immers dat u geregeld contact met hem hebt (CGVS p.4). Uw bewering dat u dit enkel doet omdat u hiertoe verplicht wordt kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.4). U verblijft immers in een ander centrum dan uw vader en moet altijd naar een specifieke plaats gaan om uw vader te ontmoeten. U bent dus perfect in staat om het contact met uw vader te verbreken. Dat u dit niet doet wijst er dan ook eerder op dat uw relatie met uw vader veel beter is dan u zelf beweert. Wat er ook van zij, u bent een volwassen vrouw die de Engelse taal machtig is en haar middelbaar diploma behaald heeft (CGVS p.3, 4). Indien u het niet mogelijk acht om uw bestaan verder op te bouwen met uw vader, beschikt u over de mogelijkheid om een zelfstandig bestaan uit te bouwen in Pakistan. U heeft bovendien niet aangetoond dat uw vader of zijn familie danig veel invloed hebben dat u geen bescherming tegen hen zou kunnen bekomen. Het CGVS ziet dan ook geen reden waarom u, indien gewenst, geen zelfstandig leven zou uitbouwen in Pakistan.

De documenten die u neerlegde kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De FIR van 16 januari 2018, de verzoeken tot bescherming, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw vader, de FIR van 20 april 2012 en uw visumaanvragen werden immers reeds uitgebreid besproken. Wat betreft de kranten en krantenartikels die u neerlegt wens het CGVS erop te wijzen dat van alle kranten die u neerlegt van 11 februari 2019, slechts een krant ook werkelijk uw problemen behandelt. Hierin wordt slechts vermeld dat uw vader afgeperst wordt en bescherming vraagt. Dit artikel spreekt de eerdere argumentatie dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te zoeken evenwel niet tegen. De andere krantenartikels doe u neerlegt betreffen allemaal de dood van B.H.,

hetgeen niet betwijfeld wordt. Wat betreft al de andere documenten die u neerlegde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming wenst het CGVS op te merken dat de vorm, noch de inhoud ervan betwijfeld worden. Aangezien de inhoud van deze documenten niet wordt betwijfeld door het CGVS kunnen zij de bovenstaande appreciatie kunnen ombuigen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf) dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel beroepen verzoeksters zich op de schending van artikelen 48/1 tot en met 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van "de algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeksters betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeksters vragen in hoofddorde om hen als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door

de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Formele motiveringsplicht

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeksters de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

6.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

6.2. Wat betreft het seksueel misbruik van tweede verzoekster in 2005 en haar zus door de neef van hun vader

Verzoeksters halen aan dat tweede verzoekster en haar zus op zeer jonge leeftijd door de neef N.W. van hun echtgenoot/vader verkracht werden. Zowel uit de stukken van het administratief dossier als uit

de verklaringen van verzoeksters blijkt dat zij deze feiten enkel steunen op hun verklaringen, maar dit niet verder onderbouwen met andere stukken. Uit de verklaringen van eerste verzoekster blijkt ook niet dat de familie geprobeerd heeft om een klacht in te dienen of de dader, die tevens minderjarig was, te straffen.

De verkrachting waarvan verzoeksters voorhouden dat tweede verzoekster en haar zus slachtoffer zijn geweest, moet worden gezien als een ernstige aanslag op hun integriteit met psychische gevolgen die zij levenslang kunnen meedragen. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag en de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade. Deze vorm van internationale bescherming kan niet aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade. *In casu* liggen er geen elementen voor waaruit blijkt dat de feiten die zich respectievelijk vijftien en twaalf jaar geleden hebben voorgedaan, zich in de toekomst bij een terugkeer naar Pakistan opnieuw zullen voordoen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeksters tot aan hun vertrek uit Pakistan in Karachi zijn blijven wonen, waarvan een geruime tijd in dezelfde familiewoning als N.W., die als minderjarige de kinderen zou verkracht hebben, maar dat er zich sinds 2008 geen nieuwe feiten hebben voorgedaan. Verzoeksters hebben tot 2011 in dezelfde familie-unit als N.W. gewoond. Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of schade waarvan tweede verzoekster en haar zus stellen het slachtoffer te zijn geweest zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoeksters maken niet aannemelijk dat zij twaalf jaar na deze gebeurtenis nog vrezen voor een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Zo gaf u aan dat u in 2008, na het seksueel misbruik van uw tweede oudste dochter, voor een tijd met uw echtgenoot en uw gezin in Londen verbleef waar u hoopte permanent legaal te kunnen verblijven (CGVS p.12). Uit de vliegtickets die u neerlegt blijkt ook inderdaad een verblijf in Londen van 24 juni 2008 tot en met 18 augustus 2008. Wanneer een permanent legaal verblijf in het Verenigd Koninkrijk onmogelijk bleek keerde u simpelweg weer terug naar Pakistan (CGVS p.12, 14). U beweert dat u toen namelijk niet wist wat een verzoek om internationale bescherming was, anders zou u vast en zeker wel een verzoek om internationale bescherming hebben ingediend (CGVS p.12,14). Het is evenwel volstrekt onaannemelijk dat u als hoogopgeleide vrouw die de Engelse taal perfect beheerst niet op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure (CGVS p.8). Indien u bovendien daadwerkelijk een vrees koesterde in Pakistan kan van u verwacht worden dat u de nodige contacten zou leggen met advocaten of ngo's die u wel zouden kunnen wijzen op het bestaan van een asielprocedure. Dat u zonder meer terugkeerde naar Pakistan, wijst erop dat u zogenaamde vrees in Pakistan ten aanzien van N.W. bijzonder relatief was.”*

In hun verzoekschrift stellen verzoeksters dat eerste verzoekster als opgeleide vrouw wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure. Zij wijzen erop dat zij toen met haar echtgenoot samenwoonde, dat zij samen naar Engeland gingen, dat zij er thuis moest blijven, dat haar echtgenoot alle beslissingen nam, dat toen haar echtgenoot besliste om terug te keren naar Pakistan zij hem smeekte om een andere oplossing te vinden voor de veiligheid van de kinderen. Zij stellen dat het opleidingsniveau van eerste verzoekster geen afbreuk doet aan *“de mannelijke dominantie in de Pakistaanse samenleving”*, dat eerste verzoekster toen jonge kinderen had en haar gebrek aan vrijheid nog niet had beseft.

De Raad stelt vast dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud op het CGVS wel degelijk verklaarde dat zij ten tijde van haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet afwist van het bestaan van een asielprocedure: *“[...] we wisten niest [sic] van asiel, anders hadden we dat wel gedaan”* en *“En hoe komt u dat u niet wist van asiel? Omdat ik niets wist [...]”* (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 12 en 14). Dat verzoeksters in onderhavig verzoekschrift plots beweren dat eerste verzoekster als opgeleide vrouw wel degelijk op de hoogte was van het bestaan van een asielprocedure is dan ook onverzoenbaar met deze verklaringen van eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud en ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van hun vluchtrelaas. Verder stelt de Raad vast dat geen geloof kan worden gehecht aan het beeld dat verzoeksters schetsen van hun echtgenoot/vader als een volgens de traditionele Pakistaanse samenlevingsnormen dominante man die zijn echtgenote en dochters geen enkele vrijheid gunde. Het is immers niet aannemelijk dat een Pakistaanse man, die volgens de traditionele Pakistaanse tradities zou leven, zou huwen met een christelijke vrouw. Evenmin is dit voorgehouden profiel verzoenbaar met de vaststelling dat hij zijn echtgenote liet werken, dat hij zijn dochters liet studeren en dat hij zijn zaak overdroeg aan zijn zus.

Daarenboven blijkt uit de stukken die verzoeksters bijbrengen dat eerste verzoekster in 2010 een aanvraag kon indienen voor een cursus die door de Bridgwater College aangeboden werd. Ook blijkt uit haar curriculum vitae dat eerste verzoekster van 2011-2013 een restaurant management course aan het Pakistan Institute of Tourism and Hotel Management gevolgd heeft. Voorts heeft eerste verzoekster nog een bijkomend certificaat bekomen op 20 september 2017 waaruit blijkt dat ze van 5 april 2014 tot 31 maart 2017 een cursus gevolgd heeft waardoor ze de vaardigheden van een semi-skilled werknemer in restaurant management bekomen heeft. Ook gedurende haar huwelijk heeft eerste verzoekster de kans gekregen om te leren en nieuwe vaardigheden te ontwikkelen. Er dient tevens gewezen op de verklaring van eerste verzoekster dat haar echtgenoot dat zij uiteindelijk Pakistan verlieten op haar vraag (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 16). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het voorgehouden traditioneel-conservatieve profiel dat verzoeksters van hun echtgenoot/vader trachten op te hangen. Indien aan dit profiel toch enig geloof zou kunnen worden gehecht, *quod non*, dient erop gewezen dat hierna (zie *infra*) blijkt dat eerste verzoekster wel degelijk de mogelijkheid had om in Pakistan van haar echtgenoot te scheiden doch dat zij geenszins aantoonde dat zij hiertoe een daadwerkelijke poging heeft ondernomen. Er kan dan ook worden aangenomen dat eerste verzoekster, indien zij werkelijk enkel omwille van de beweerdde restricties die haar echtgenoot haar oplegde er niet in slaagde om met haar kinderen haar land van herkomst te verlaten, de echtscheiding zou hebben proberen te bekomen, *quod non*. Dienaangaande kan er bovendien op worden gewezen dat indien het leven van de kinderen in gevaar zou zijn, ook de echtgenoot van eerste verzoekster stappen zou ondernemen teneinde hun veiligheid te waarborgen; dat hij verzoeksters en hun gezin zou hebben verhinderd om (internationale) bescherming te zoeken tegen de bedreigingen van zijn eigen neef, doet dan ook afbreuk aan de ernst van deze bedreigingen.

6.3. Wat betreft het gegeven dat eerste verzoekster voorhoudt discriminerend bejegend te zijn geweest omwille van haar christelijke achtergrond en haar donkere huidskleur door haar schoonfamilie

De Raad benadrukt dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen zodanig systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de objectieve landeninformatie die de verwerende partij aan het rechtsplegingsdossier toevoegt blijkt dit niet het geval te zijn. *In casu* blijkt ook niet uit de verklaringen van de eerste verzoekster dat er dergelijke elementen in haar hoofde aanwezig zijn omdat zij destijds uit liefde getrouwd is, dat ze zich omwille van dit huwelijk bekeerd heeft, maar de mogelijkheid heeft gehad om te werken in de City School en een leven uit te bouwen in Pakistan. In de eerste bestreden beslissing wordt voorts terecht gemotiveerd dat: *“Wat betreft uw zogenaamde donkere huidskleur wenst het CGVS tot slot op te merken dat u zich uiterlijk niet bijzonder onderscheidt van andere Pakistanen. Bovendien heeft u nooit echt aangetoond dat u tot de sheedi, een bevolkingsgroep van Afrikaanse origine die in Pakistan gevestigd is, behoort. Zo gaf u deze naam niet spontaan op wanneer u gevraagd werd naar uw etnie bij uw interview bij de Dienst Vreemdelingen zaken (zie verklaring DVZ). Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt voorts dat ook vrouwen van de Sheedi-gemeenschap, perfect in staat zijn een leven uit te bouwen in Pakistan. Zo werd Tanzeela Qambrani in 2018 als eerste sheedi vrouw verkozen tot de provinciale raad van Sindh.”* Deze pertinente en draagkrachtige motieven van de eerste bestreden beslissing blijven ongemoeid.

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samengenomen met de huidige algemene omstandigheden in Pakistan, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden omwille van haar profiel als christelijke vrouw die zich bekeerd heeft tot de islam omwille van haar huwelijk.

In haar gehoorverslag haalt eerste verzoekster aan dat zij samen met een dochter in een kerkkoor zingt, en genoot van de voorbereidingen voor Kerstmis. Doch geeft eerste verzoekster niet uitdrukkelijk aan dat zij heden afstand gedaan heeft van haar bekering tot de islam.

Wat er ook van zij, uit de COI Focus *“Pakistan: situatie van Christenen”* van 27 mei 2019 blijkt niet dat het loutere gegeven dat men christen is of was op zich volstaat om als vluchteling erkend te worden. Uit de informatie opgenomen kan afgeleid worden dat het aan de verzoekende partij toekomt om met

concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar risicoprofiel(en) dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst, namelijk de stad Karachi in Pakistan. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* wordt een dergelijk risico niet aannemelijk gemaakt. Nergens haalt de verzoekende partij aan dat zij in het verleden omwille van haar christelijk geloof of haar bekering als christen naar de islam problemen ondervonden heeft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat eerste verzoekster als bekeerde op de City School werkzaam was, waar ook christelijke leerkrachten waren. Er liggen geen elementen voor die aantonen dat zij bij een terugkeer naar Pakistan heden een verhoogd risico zou lopen op vervolging.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat eerste verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

6.4. Wat betreft de huwelijksproblemen van eerste verzoekster en de problemen van tweede verzoekster met haar vader omdat ze zijn affaire aan het licht gebracht heeft, zij geen hoofddoek meer draagt en hij in Pakistan vaak agressief was ten aanzien van haar

De Raad stelt vast dat de voorgehouden huwelijksproblemen en dochter-vaderproblemen zich in de familiale sfeer bevinden. Er blijkt niet dat de motieven voor deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeksters brengen in hun verzoekschrift of ter terechtzitting geen enkel argument aan dat hierover anders doet denken. Deze problematieken zullen dan ook worden besproken in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het is inderdaad wel zo dat verzoeksters niet in hetzelfde opvangcentrum als hun echtgenoot/vader verblijven op hun uitdrukkelijke vraag. Indien dit als een indicatie dient beschouwd te worden dat ze als alleenstaande vrouwen moeten aanzien worden, wijst de Raad erop dat het loutere feit een alleenstaande vrouw te zijn met kinderen nog geen reden is om te veronderstellen dat verzoeksters bij een terugkeer naar Pakistan als dusdanig gepercipieerd en vervolgd worden. Het profiel van alleenstaande vrouw dient immers niet alleen beoordeeld te worden naar verzoeksters echtelijke situatie, doch tevens dient te worden gekeken naar het netwerk waarop zij kan terugvallen in geval van terugkeer naar Pakistan. *In casu*, dient te worden vastgesteld dat eerste verzoekster, die afkomstig is uit de stad Karachi, een masterdiploma Engels als een diploma biochemie heeft en jarenlang werkervaring in een school opgedaan heeft over een familiaal en sociaal netwerk beschikt. Ook blijkt uit haar curriculum vitae dat zij van 2011-2013 een restaurant management course aan het Pakistan Institute of Tourism and Hotel Management gevolgd heeft. Voorts heeft eerste verzoekster nog een bijkomend certificaat bekomen op 20 september 2017 waaruit blijkt dat ze van 5 april 2014 tot 31 maart 2017 een cursus gevolgd heeft waardoor ze de vaardigheden van een semi-skilled werknemer in restaurant management bekomen heeft. Uit haar verklaringen blijkt dat zij opgegroeid is in een gelijkaardige woning als die van haar echtgenoot, die tot een rijke familie behoort (CGVS p.7). Bovendien heeft eerste verzoekster van haar vader een appartement geërfd, dat ze weliswaar reeds verkocht heeft. Er kan aangenomen worden dat bij een terugkeer naar Pakistan verzoekster kan rekenen op de steun van haar broer en zus, die haar vanuit het buitenland ook kunnen ondersteunen om haar leven uit te bouwen. Haar broer heeft eerste verzoekster immers reeds doorverwezen naar een advocaat met expertise in echtscheidingen. Uit de verschillende certificaten die eerste verzoekster bijbrengt blijkt ook dat ze een sterk gewaardeerde medewerker was. Het laatste certificaat waarin de vaardigheden en de persoon van eerste verzoekster geprezen werden, dateert van 9 juli 2018. Daarenboven kan uit de verklaringen van eerste verzoekster afgeleid worden dat, indien ze daadwerkelijk zou willen scheiden, haar eigen familie haar steunt. Op basis van de verklaringen en de stukken die voorliggen kan niet afgeleid worden dat haar huidige schoonfamilie danig veel invloed heeft dat ze geen bescherming tegen hen zou kunnen bekomen. Bijgevolg kan er vanuit gegaan worden dat eerste verzoekster samen met haar kinderen indien ze wenst te scheiden, in Pakistan een zelfstandig leven zou kunnen uitbouwen. Ook tweede verzoekster toont niet aan, indien aangenomen wordt dat zij alle contact met haar vader verbroken zou hebben, dat zij in Pakistan met behulp van haar moeder, haar tante en oom met wie ze nog contact heeft geen zelfstandig bestaan zou kunnen uitbouwen. Ook zij heeft school gelopen, en daarnaast heeft ze de kans gekregen om bak- en culinaire cursussen te volgen. Boven leest ze ook graag en veel (notities persoonlijk onderhoud 16 december 2019, p. 5). Ook de andere kinderen van eerste

verzoekster zijn in Pakistan naar school gegaan en hebben er verschillende hobby's ontwikkeld zoals blijkt uit de certificaten die ze bijgebracht hebben.

Voorts kan er ook geen geloof gehecht worden aan de verklaringen van eerste verzoekster dat haar echtgenoot haar verhinderde om sociale relaties uit te bouwen. Eerste verzoekster is immer getrouwd in 1999. Uit het waarderingcertificaat van 27 mei 2008 opgesteld door de directeur van de City School blijkt dat ze er een eerste keer van augustus 1995 tot mei 2007 daar gewerkt heeft. In dit attest wordt er uitdrukkelijk gesteld dat zij een positieve houding heeft ten aanzien van de school en goede relaties onderhoudt met haar collega's, de leerlingen en hun ouders. Nadat verzoekster gedurende een aantal jaren niet gewerkt heeft, is ze op 12 augustus 2013 tot aan haar vertrek uit Pakistan opnieuw werkzaam geweest in dezelfde school. Gedurende haar carrière in de City School heeft eerste verzoekster er ook verschillende awards gekregen zoals blijkt uit de documenten die ze bijbrengt. Dit illustreert dat eerste verzoekster, in tegenstelling tot haar verklaringen, de mogelijkheid heeft gehad om een sociaal netwerk op te bouwen in Pakistan.

Waar verzoeksters in hun verzoekschrift stellen als volgt: *“Eerste Verzoekster heeft België gekozen omdat een man in Duitsland, bij een moskee, België als gastland heeft geprezen.”*, komen zij niet verder dan het herhalen van en volharden in de eerdere verklaringen van eerste verzoekster. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoeksters nalieten dit te doen en in Duitsland geen zulk verzoek indienden en na hun aankomst in België nog gedurende ruim twee weken talmden alvorens zulk verzoek in te dienen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in hun hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor hun algehele geloofwaardigheid.

6.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeksters geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

7.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat een verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” dient te lopen. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

7.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeksters geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Pakistan.

7.3.1. De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"*, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28 en 32). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. De mishandeling moet een minimumniveau van ernst bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112). Gezien het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM, heeft het toepassing niet alleen wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

7.3.2. Met betrekking tot de voorgehouden huwelijksproblemen wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat eerste verzoekster er niet in geslaagd is om aan te tonen dat haar huwelijksproblemen kunnen beschouwd worden als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming omdat:

- de verklaringen betreffende het bedrog door haar echtgenoot zijn weinig overtuigend. Ten eerste stelt eerste verzoekster dat zij het bedrog van haar echtgenoot ontdekt heeft via een geluidsopname van haar dochter, maar ze legt hiervan geen enkel bewijs voor (CGVS p.16). Bovendien kan eerste verzoekster het moment waarop ze dit nieuws vernam, en naar eigen zeggen haar wereld instortte niet concreet in de tijd te plaatsen (CGVS p.16). Van een dergelijk grote gebeurtenis in haar leven kan evenwel veel concretere informatie verwacht worden.

- eerste verzoekster niet aantoonde dat ze oprecht van plan is te scheiden van haar echtgenoot. Verzoekster heeft tijdens het gehoor op het CGVS aangegeven dat ze verwerende partij op de hoogte ging houden van de stappen die ze onderneemt in het kader van haar echtscheiding. Ondanks een extra herinnering heeft de verwerende partij geen enkel document van die aard ontvangen (zie informatie toegevoegd aan administratief dossier).

- eerste verzoekster niet aantoonde dat ze in Pakistan daadwerkelijk getracht heeft een echtscheiding van haar echtgenoot aan te vragen. *"U geeft namelijk aan dat u via uw broer het nummer verkreeg van een vrouwelijke rechter met veel expertise in echtscheidingen, maar dat uw man uw gsm afnam van zodra hij door had dat u van hem probeerde te scheiden (CGVS p.16-17). Dit incident gebeurde vlak nadat jullie de umrah deden in juni 2017 (CGVS p.18). U heeft het CGVS er evenwel niet van kunnen overtuigen dat u er gedurende het anderhalf jaar dat u nog in Pakistan verbleef na de umrah nooit meer in staat bent geweest om opnieuw contact op te nemen met deze rechter. Hiermee geconfronteerd beweerde u dat uw echtgenoot haar nummer had verwijderd uit uw gsm, waardoor u onrechtstreeks toegang wel toegang had tot uw gsm (CGVS p.18). Bovendien verkreeg u het nummer van de rechter via uw broer, dus moet het ook eenvoudig geweest zijn om dit nummer opnieuw te bekomen (CGVS p.17). Hiermee geconfronteerd verklaarde u dan weer dat ze u gevraagd had om naar de rechtbank te komen, maar dat u er niet raakte omdat die ver van uw huis was en uw echtgenoot u niet alleen liet buiten komen (CGVS p.18). Uw steeds wijzigende verklaringen over de reden waarom u in Pakistan geen echtscheiding aanvraagde komen zeer ongeloofwaardig over. Hierdoor rijst het vermoeden dat u in Pakistan nooit een serieuze poging heeft ondernomen om een echtscheiding aan te vragen."*

- verzoekster als welgestelde hoogopgeleide vrouw in staat was om zelf een echtscheiding aan te vragen in Pakistan. Uit de landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het aantal scheidingen aangevraagd door Pakistaanse vrouwen al verschillende jaren toeneemt en dit voornamelijk onder de vrouwen uit de middenklasse en de hoge klasse. Hoewel de wetgeving het voor mannen makkelijker maakt om te scheiden dan voor vrouwen, blijken vrouwen toch over voldoende mogelijkheden te beschikken om ook een scheiding aan te vragen. Een eerste optie is de oproeping van clausule 18 dat zowel de man als de vrouw dezelfde rechten geeft om een scheiding aan te vragen. Aangezien deze clausule niet werd toegevoegd aan uw huwelijksakte blijkt dit geen optie. Een tweede optie is een juridische ontbinding van het huwelijk aan te vragen bij een familierechtbank. Deze ontbinding kan onder meer aangevraagd worden op basis van de wrede behandeling van de vrouw door

de echtgenoot; inclusief mentale wreedheid, omgang met vrouwen met een slechte reputatie of het leiden van een berucht leven, het dwingen van een vrouw om een immoreel leven te leiden, inmenging in het bezit van de vrouw. Gelet op de feiten die eerste verzoekster aanhaalt dat ze deze vorm van echtscheiding kan aanvragen in Pakistan, wat ze *in casu* niet gedaan heeft. Een derde vorm betreft het principe van khula. Hierbij zou verzoekster haar echtgenoot moeten compenseren voor de bruidsschat om zo een echtscheiding te bekomen. Tot slot is het ook nog mogelijk om mubaraat te doen, een echtscheiding via wederzijdse toestemming, zonder de tussenkomst van een rechter. Wat betreft het hoederecht van haar kinderen blijkt dat deze beslissing door de rechter genomen wordt in belang van het welzijn van het kind. De ouder die het hoederecht niet verkreeg, blijft bezoekrecht krijgen voor de kinderen. Indien de vrouw het hoederecht over de kinderen heeft gekregen kan ze een bijkomende financiële compensatie ontvangen voor zowel eten, geld als logement. Hieruit blijkt dus duidelijk dat verzoekster via verschillende manieren de echtscheiding kon aanvragen.

- er niet kan aangenomen worden dat haar echtgenoot en diens familie bijzonder vrouwonvriendelijk waren en tegen de opleiding van vrouwen waren. Zo blijkt uit het document van de overdracht van de handelszaken van haar echtgenoot dat hij deze zaken overdroeg aan zijn zus. Bovendien heeft eerste verzoekster altijd mogen werken in de City School en konden ook de dochters verschillende opleidingen genieten (CGVS p.3, 8).

Verzoeksters erkennen dat eerste verzoekster in Pakistan nog niet de echtscheiding aangevraagd heeft, maar verklaren ter terechtzitting dat zij voor de uitbraak van de corona-pandemie reeds gerechtelijke stappen in België hebben ondernomen zodat eerste verzoekster kon scheiden. Ter terechtzitting leggen ze hier geen begin van bewijs van neer. Evenmin kan er niet aan voorbij gegaan worden dat de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, de verzoekende partij naar een stand van zaken omtrent de echtscheidingsprocedure gevraagd heeft maar dat deze vraag onbeantwoord gebleven is.

In hun verzoekschrift voeren verzoeksters aan dat eerste verzoekster niet zonder haar echtgenoot buiten mocht gaan, dat hij haar overal naartoe bracht, ook naar haar werkplaats waar zij niet met haar collega's kon sympathiseren. Zij stellen dat eerste verzoekster telefonisch contact heeft opgenomen met de advocaat die haar broer had aangeraden, T.G. Zij moest tenminste één maal naar de rechtbank gaan, hetgeen niet mogelijk was. Zij stellen tevens dat eerste verzoekster een lange weg heeft afgelegd om haar zelfvertrouwen op te bouwen en dat zij stappen heeft ondernomen om de echtscheiding te verkrijgen.

De Raad wijst erop dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeksters voorgehouden profiel van hun echtgenoot/vader als een traditioneel-conservatieve man die sterk vasthoudt aan de traditionele Pakistaanse normen, daar eerste verzoekster kon werken in Pakistan, de dochters naar school mochten gaan. Uit de verklaringen van tweede verzoekster blijkt bovendien dat zij naar school mocht en dat op de City School ook enkele leerkrachten christen waren (notities persoonlijk onderhoud 16 december 2019, p. 7). Ook blijkt uit de verklaringen dat eerste verzoekster soms samen met haar echtgenoot reisde, doch ook met periodes alleen achterbleef in Pakistan. Bovendien toen verzoeksters in België waren, heeft haar echtgenoot/vader tot twee keer toe zijn echtgenote en kinderen alleen achtergelaten in België om alleen terug te keren naar Pakistan. Daarenboven heeft haar echtgenoot ook de handelszaak aan zijn zus overgedragen. Uit de stukken van het administratief dossier en de verklaringen van eerste verzoekster blijkt ook dat haar echtgenoot hun documenten gegeven heeft om hun beschermingsverzoek te staven (notities persoonlijk onderhoud 16 december 2019, p.6). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan hun bewering dat eerste verzoekster nooit kon buiten komen zonder haar echtgenoot of dat zij zelfs met haar collega's niet kon sympathiseren. Waar verzoeksters stellen dat eerste verzoekster telefonisch contact nam met een advocaat, dient vastgesteld dat eerste verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat zij contact opnam met een rechter (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 17). Dat eerste verzoekster intussen stappen heeft ondernomen om de echtscheiding te verkrijgen, is een blote bewering. Zij laten na te duiden welke stappen intussen zouden zijn gezet of hiervan enig document voor te leggen. Evenmin brengen zij alsnog enig document bij waaruit zou kunnen blijken dat eerste verzoekster in Pakistan reeds stappen heeft ondernomen om van haar echtgenoot te scheiden.

Waar verzoeksters stellen dat haar echtgenoot/vader een zeer gewelddadige man was, hen regelmatig sloeg en 'moodswings' heeft waarvoor hij medicatie neemt, wordt niet aangetoond dat deze mishandeling een dergelijk minimumniveau van ernst bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet te vallen. Ten eerste koppelen verzoeksters deze mishandelingen met betrekking tot tweede verzoekster terug aan het gegeven dat zij het overspel van

haar vader opgenomen heeft en het aan hem heeft laten zien. Echter, werd hoger reeds uiteengezet dat aan het bedrog van verzoeksters echtgenoot/vader geen geloof kan gehecht worden. Bijgevolg kan dan ook niet aangenomen worden dat hij daarom tweede verzoekster geslagen heeft. Tweede verzoekster haalt ook aan dat zij en haar broers en zussen daarnaast regelmatig door hun vader werden geslagen doordat hij 'moodswings' heeft, maar uit het gehoorverslag blijkt dat zij er niet in slaagt hierover concrete voorbeelden te geven. Dit doet afbreuk aan de ernst van de voorgehouden slagen en verwondingen. Eerste verzoekster haalt ook aan dat zij in haar huwelijk slachtoffer geworden is van gewelddadige seksuele betrekkingen, kan er niet voorbijgegaan worden dat alhoewel zij een hoogopgeleide vrouw is en afkomstig is uit een welstellende familie, geen poging ondernomen heeft om in Pakistan de scheiding aan te vragen. Ook heeft zij bij aankomst in Europa niet onmiddellijk een beschermingsverzoek ingediend, dit doet op ernstige wijze afbreuk aan de door haar voorgehouden feiten.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

7.3.3. Wat betreft de problemen die tweede verzoekster met haar vader heeft omdat ze zijn affaire aan het licht gebracht heeft, zij geen hoofddoek meer draagt en hij in Pakistan vaak agressief was ten aanzien van haar

Zoals hoger reeds uiteengezet kan er maar weinig geloof gehecht worden aan de verklaringen van verzoekster omtrent het bedrog van haar vader.

Door te bevestigen dat tweede verzoekster geen hoofddoek wenst te dragen, slagen verzoeksters er niet in de pertinente en draagkrachtige motieven hieromtrent uit bestreden beslissingen te weerleggen. Op enkele foto's afkomstig uit de door hen voorgelegde USB-stick (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), die dus geen foto's betreffen inzake een visumaanvraag, is het duidelijk dat de hoofddoek van tweede verzoekster er nadien met de computer werd bijgetekend. Er kan dan ook worden aangenomen dat de vader van tweede verzoekster geenszins een probleem heeft om met zijn dochter op de foto te gaan zonder dat zij een hoofddoek draagt. Tweede verzoekster heeft ook heden nog steeds contact met haar vader (notities van het persoonlijk onderhoud tweede verzoekster, p. 4), hetgeen een bijkomende indicatie vormt dat haar keuze om geen hoofddoek te dragen in haar hoofde geen nood aan internationale bescherming met zich meebrengt. Ter terechtzitting betoogt tweede verzoekster dat zij sinds een jaar niet meer met haar vader spreekt. Voormelde verklaringen worden op generlei wijze gestaafd en vormen enkel een ontkenning van eerder afgelegde verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 december 2019. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *"Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat uw relatie met uw vader beduidend beter is dan u wenst te laten uitschijnen. Uit de neergelegde foto's en uw verklaringen blijkt immers dat u geregeld contact met hem hebt (CGVS p.4). Uw bewering dat u dit enkel doet omdat u hiertoe verplicht wordt kan hierbij niet overtuigen (CGVS p.4). U verblijft immers in een ander centrum dan uw vader en moet altijd naar een specifieke plaats gaan om uw vader te ontmoeten. U bent dus perfect in staat om het contact met uw vader te verbreken. Dat u dit niet doet wijst er dan ook eerder op dat uw relatie met uw vader veel beter is dan u zelf beweert."*

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan het beeld dat verzoeksters schetsen van hun echtgenoot/vader als een volgens de traditionele Pakistaanse samenlevingsnormen dominante man die zijn echtgenote en dochters geen enkele vrijheid gunde. Het is immers niet aannemelijk dat een Pakistaanse man, die volgens de traditionele Pakistaanse tradities zou leven, zou huwen met een christelijke vrouw. Evenmin is dit voorgehouden profiel verzoenbaar met de vaststelling dat hij zijn echtgenote liet werken, dat hij zijn dochters liet studeren en dat hij zijn zaak overdroeg aan zijn zus. Er dient tevens gewezen op de verklaring van eerste verzoekster dat zij uiteindelijk Pakistan verlieten op haar vraag (notities van het persoonlijk onderhoud eerste verzoekster, p. 16). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan het voorgehouden traditioneel-conservatieve profiel dat verzoeksters van hun echtgenoot/vader trachten op te hangen.

Daarenboven gaat tweede verzoeksters voorbij aan volgende pertinente en draagkrachtige motieven uit de tweede bestreden beslissing: *"Bovendien kan de eventuele verplichting bij terugkeer voor u om alsnog een hoofddoek te dragen niet als een intentionele bedreiging worden beschouwd van uw leven, vrijheid en/of fysieke integriteit. Bovendien geeft u aan uzelf nog steeds als moslim te beschouwen, zij het niet praktiserend (CGVS p.5). U geeft dan ook geen reden waarom u of uw kinderen zich niet opnieuw zouden kunnen aanpassen aan de Pakistaanse maatschappij. [...] Wat er ook van zij, u bent een volwassen vrouw die de Engelse taal machtig is en haar middelbaar diploma behaald heeft (CGVS*

p.3, 4). Indien u het niet mogelijk acht om uw bestaan verder op te bouwen met uw vader, beschikt u over de mogelijkheid om een zelfstandig bestaan uit te bouwen in Pakistan. U heeft bovendien niet aangetoond dat uw vader of zijn familie danig veel invloed hebben dat u geen bescherming tegen hen zou kunnen bekomen. Het CGVS ziet dan ook geen reden waarom u, indien gewenst, geen zelfstandig leven zou uitbouwen in Pakistan.” Voormelde pertinente en draagkrachtige motieven uit de bestreden beslissing worden op generlei wijze weerlegd door de verzoekende partij, die woonachtig was en opgegroeid is in de miljoenenstad Karachi.

Een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden aangenomen.

7.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Pakistan Security Situation van oktober 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_pakistan_security_situation_report_20191030.pdf dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geïdoleerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiietische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan de voorbije jaren sterk verbeterd is en deze trend zich in het voorbije jaar heeft verder gezet. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten. Ook het aantal te betreuren burgerdoden en gewonden is in geheel Pakistan sterk gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's op heden problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door opflakkerend geweld, gepleegd door zowel militanten als regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de tribale districten in Khyber-Pakhtunkwa (KP) (de voormalige FATA). Deze districten werden in mei 2018 aan Khyber-Pakhtunkwa toegevoegd en vormen sindsdien administratief deel van de provincie. In bepaalde van deze districten, meer specifiek Noord- en Zuid-Waziristan, is de veiligheidssituatie precair en zal aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet worden toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Hoewel de situatie in de overige delen van KP en de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan.

Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Sindh te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Sindh hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd is en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. De veiligheidssituatie in de stad wordt grotendeels bepaald door de machtsstrijd tussen de rivaliserende politieke partijen Muttahida

Quami Movement (MQM), Awami National Party (ANP), en Pakistan People's Party (PPP) en hun aanhangers. De gewapende vleugels van de respectievelijke partijen worden verantwoordelijk geacht voor ettelijke moordaanslagen op politieke tegenstanders, rellen en dodelijke clashes. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de stad Karachi te kampen heeft met sektarisch en nationalistisch geïnspireerd geweld. Uit de beschikbare informatie blijkt echter ook dat de veiligheidssituatie in de stad in de voorbije jaren aan het verbeteren is.

Het aantal terroristische aanslagen en etno-politiek geïnspireerde gewelddaden in de provincie Sindh zijn evenwel in de voorbije jaren in dalende lijn, dit mede als gevolg van de voortdurende veiligheidsoperaties van de Pakistaanse veiligheidsdiensten. Deze trend zette zich verder in 2018-2019, met een sterke daling in het aantal terreuraanslagen. Het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie Sindh plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij overwegend de Pakistaanse veiligheidsdiensten, leden van de religieuze minderheden, buitenlandse doelwitten en politieke activisten geviséerd worden. Niettegenstaande het gros van de te betreuren slachtoffers burgers zijn, betreft het burgers met een specifiek profiel. De aard van het gebruikte geweld zorgt er weliswaar voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen, doch het aantal burgerslachtoffers in de provincie bleef beperkt. UN OCHA maakt geen melding van een uitwaartse ontheemding uit de provincie Sindh.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Sindh met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Sindh dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Sindh in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Sindh een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Punjab. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Sindh met inbegrip van de miljoenenstad Karachi geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters brengen geen concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht stelt. De Raad stelt bovendien vast dat verzoeksters nalaten het bewijs te leveren dat zij specifiek geraakt worden, om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de provincie Sindh met inbegrip van de miljoenenstad Karachi. Evenmin beschikt de Raad over elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters' hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeksters in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maken verzoeksters niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Wat betreft de overige problemen die de familie gekend heeft met de neef N.W. van haar echtgenoot/vader en de dood van haar schoonbroer/oom

Vooreerst wijst de Raad erop dat deze problemen die de verzoekende partijen voorhouden te hebben in Pakistan betrekking hebben op gemeenschappelijke criminele feiten. Er blijkt niet dat de motieven voor

deze gebeurtenissen kunnen worden verbonden aan één van de vijf vervolgingsgronden bepaald in artikel 1 (A) 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Voorts hebben deze elementen uit het verzoek om internationale bescherming betrekking op bedreigingen door een niet-overheidsactor, met name de neef N.W. van haar echtgenoot/vader en door onbekenden wat de dood van haar schoonbroer/oom in 2012 betreft.

Artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door *“niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”*.

De bewoordingen in de wet impliceren een vermoeden van overheidsbescherming dat evenwel weerlegbaar is. De bewijslast hier ligt bij de verzoeker om internationale bescherming. De bewijsstandaard die wordt gehanteerd is evenwel afhankelijk van de algemene omstandigheden in het land van herkomst en de individuele omstandigheden van de zaak.

Daargelaten de vraag of N.W. en de onbekende die de echtgenoot/vader van verzoeksters in de periode 2011-2012 afgeperst hebben en zijn broer vermoord hebben als actoren van vervolging kunnen beschouwd worden, bepaalt artikel 48/5, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat bescherming tegen actoren van vervolging alleen geboden worden door de staat of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden. Nog volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet moet deze bescherming doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de actoren omschreven in het eerste lid redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de betrokken verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeksters niet aantonen dat de Pakistaanse overheden geen bescherming kunnen of willen bieden met betrekking tot de door hen ingeroepen problemen met familieleden en derden die hun echtgenoot/vader afgeperst hebben en zijn broer gedood hebben noch dat zij geen toegang zouden hebben tot overheidsbescherming in de zin van artikel 48/5 § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Hieromtrent wordt in de eerste bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“U maakt het voorts niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat u slechts zeer beperkte pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen N.W.. U legt hieromtrent immers wel een FIR van 20 april 2012, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw echtgenoot van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming gedateerd op 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming bij de politie en de rangers van respectievelijk 24 januari 2018 en 7 februari 2018 neer. Van al deze documenten komt de naam N.W. evenwel enkel voor in de FIR ingediend door M.A., een winkelier die ook schade opliep door de brand, en de twee verzoeken tot bescherming van januari en februari 2018, ingediend door uw echtgenoot. Deze documenten blijken evenwel allemaal slechts zwart-wit kopieën te zijn die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Hierbij is het allereerst bijzonder opvallend dat u in al die tijd dat u problemen kende met de neef van uw echtgenoot geen FIR kan neerleggen waaruit blijkt dat u of uw echtgenoot zelf officiële stappen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen N.W. door een FIR tegen hem in te dienen. Uw bewering dat uw man dus zelf een klacht indiende na de brand in uw winkel heeft u dan ook niet weten te staven (CGVS p.3). Wat betreft de verzoeken tot bescherming van 2018, de enige documenten ondertekend door uw echtgenoot waarin ook de naam N.W. vermeld wordt, dient te worden opgemerkt dat zij in de Engels taal werden opgesteld zonder enige indicatie dat het officiële documenten betreft. Eender wie kan namelijk eender wanneer een dergelijk document opstellen. Het lijkt er dan ook op dat dit document werd opgesteld om uw asielrelaas te staven, eerder dan dat het een officieel verzoek tot bescherming betreft. Hoe dan ook kan dit verzoek tot bescherming onmogelijk beschouwd worden als een voldoende poging om bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen N.W..*

U bent u er bovendien niet in geslaagd om aan te tonen dat de Pakistaanse autoriteiten geen gehoor hebben gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming. Zo geeft u zelf aan dat N.W. regelmatig werd gearresteerd en dat hij ook een tijd in een psychiatrische instelling verbleef (CGVS p.3, 9). Uw bewering

dat N. altijd snel vrij kwam door omkoping vormt hierbij geen voldoende bewijs dat er geen verdere officiële procedures tegen N.W. liepen (CGVS p.3). Bovendien behoort uw echtgenoot tot een rijke familie met voldoende middelen. Als de politie herhaaldelijk geen gehoor had gegeven aan jullie verzoeken tot bescherming, dan zou u dit perfect kunnen aanvechten. Dat u dit niet deed, wijst er nogmaals op dat de vrees ten aanzien van N.W. danig beperkt was dat u geen verdere maatregelen nodig achtte. U heeft zo ook niet aangetoond dat u bij terugkeer naar Pakistan een verhoogd risico op vervolging of ernstige schade loopt op basis van de problemen die u kende met N.W.. In het geval dat deze problemen zich toch opnieuw manifesteren zou u zich bovendien kunnen beroepen op bescherming van de Pakistaanse autoriteiten." Ook in de tweede bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: "U maakt het voorts niet aannemelijk dat u niet kon rekenen op de bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst. Hieromtrent wenst het CGVS allereerst op te merken dat u, of uw ouders, slechts zeer beperkte pogingen hebben ondernomen om bescherming te verkrijgen tegen N.W.. U legt dan wel een FIR van 20 april 2012, de aangifte van de diefstal van de brommer van uw vader van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming gedateerd op 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming bij de politie en de rangers van respectievelijk 24 januari 2018 en 7 februari 2018 neer, maar van al deze documenten komt de naam N.W. enkel voor in de FIR ingediend door M.A., een winkelier die ook schade opliep door de brand, en de twee verzoeken tot bescherming van januari en februari 2018 ingediend door uw vader. Deze documenten blijken allemaal slechts zwart-wit kopieën te zijn die eenvoudig gemanipuleerd kunnen worden met het nodige knip- en plakwerk. Hierbij is het voorts bijzonder opvallend dat u in al die tijd dat u problemen kende met uw neef geen FIR kan neerleggen waaruit blijkt dat u of uw ouders zelf officiële stappen hebben ondernomen om zich te beschermen tegen N.W. door een FIR tegen hem in te dienen. Wat betreft de verzoeken tot bescherming van 2018, de enige documenten ondertekend door uw vader waarin ook de naam N.W. vermeld wordt, dient te worden opgemerkt dat zij in de Engels taal opgesteld zonder enige indicatie dat het officiële documenten betreft. Eender wie kan namelijk eender wanneer een dergelijk document opstellen. Het lijkt er dan ook op dat dit document werd opgesteld om uw asielrelaas te staven, eerder dan dat het een officieel verzoek tot bescherming betreft. Hoe dan ook kan dit verzoek tot bescherming onmogelijk beschouwd worden als een voldoende poging om bescherming te krijgen van de Pakistaanse autoriteiten tegen N.W." Verzoeksters leggen ook krantenartikelen neer, die betrekking hebben op voormelde feiten. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: "Wat betreft de kranten en krantenartikels die u neerlegt wens het CGVS erop te wijzen dat van alle kranten die u neerlegt van 11 februari 2019, slechts een krant ook werkelijk uw problemen behandelt. Hierin wordt slechts vermeld dat uw echtgenoot afgeperst wordt en bescherming vraagt. Dit artikel spreekt de eerdere argumentatie dat u onvoldoende pogingen heeft ondernomen om bescherming te zoeken evenwel niet tegen. De andere krantenartikels doe u neerlegt betreffen allemaal de dood van B.H., hetgeen niet betwijfeld wordt."

Deze pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissingen blijven door verzoeksters zowel in het verzoekschrift als terechtzitting ongemoeid. Daarenboven heeft de Raad in het arrest van 16 november 2020 met nummer 244 139 waar hun echtgenoot/vader precies dezelfde vluchtmotieven aangehaald heeft, geoordeeld dat: "Ter staving van zijn pogingen om bij de Pakistaanse autoriteiten bescherming te verkrijgen tegen de bedreigingen vanwege N.W. brengt verzoeker de volgende documenten bij: een "First Information Report" (hierna: FIR) van 20 april 2012, een aangifte van de diefstal van een brommer van 25 maart 2013, een verzoek tot bescherming d.d. 3 maart 2014, een FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A. en verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018 (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). In al deze documenten komt de naam van N.W. slechts voor in de FIR van 16 januari 2018 ingediend door M.A., een winkelier die schade leed door de brand, en in de verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van de problemen met N.W., terwijl hij aanvankelijk ten aanzien van de Pakistaanse autoriteiten bij wie hij bescherming zocht nooit diens naam vermeldde. Dat verzoeker dit deed omdat hij een familiale band heeft met N.W. is hiervoor geen afdoende verklaring. Dat verzoeker diens naam dan wel plots zou vermelden in de verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018, doet dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van deze verzoeken, temeer daar deze documenten in het Engels werden opgesteld en er geen enkele indicatie is dat het officiële documenten zijn. Deze verzoeken kunnen dan ook door gelijk wie zijn opgemaakt. Verzoekers bewering in onderhavig verzoekschrift dat hij deze documenten niet zelf opmaakte, valt bovendien bezwaarlijk te rijmen met het karakter ervan, namelijk een verzoek tot bescherming. Dit klemmt des te meer daar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde: "En deze doc 19 is van wat ik vertelde tegen de politie van wat hij gebeurde, hier spreek ik over cctv [...] Ik heb de verklaring in het Engels gedaan [...]" (eigen onderlijning) (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12),

waaruit wel degelijk blijkt dat de documenten op verzoekers vraag werden opgesteld. Bovendien is verzoekers bewering aanvankelijk de naam van N.W. niet te hebben vermeld tot aan de verzoeken tot bescherming d.d. 24 januari 2018 en 7 februari 2018 niet verzoekenbaar met zijn verklaring dat N.W. hem in een Whatsapp-bericht zou hebben verweten een valse FIR tegen hem te hebben ingediend en deze Whatsapp-berichten aan de politie te hebben gegeven (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Het is eveneens ongeloofwaardig dat verzoeker de beelden van de bewakingscamera, waarop zijn neef te zien is toen hij verzoekers winkel in brand zette, aan de politie zou hebben gegeven zonder dat hij een officiële klacht tegen N.W. indiende. Verder verklaarde verzoeker dat de Pakistaanse politie wel degelijk een onderzoek voerde naar N.W. en dat deze verschillende keren werd gearresteerd. Indien verzoeker van mening was dat de politie onvoldoende actie ondernam tegen N.W. zijn bedreigingen en/of het door verzoeker voorgelegde bewijsmateriaal tegen N.W. niet zou willen aanvaarden, kan bovendien redelijkerwijze worden verwacht dat een welgestelde persoon als verzoeker verdere stappen zou ondernemen teneinde een betere bescherming vanwege de politie te bekomen en/of het handelen van de politie aan te vechten bij de hiervoor bevoegde instanties, quod non. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat het optreden onvoldoende was omdat hij na zijn terugkeer naar Pakistan voor de begrafenis van zijn broer nog werd bedreigd door gewapende mannen aan deze bedreigingen geen geloof kan worden gehecht gelet op hetgeen wat volgt.”

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd dat er niet kan aangenomen worden dat de moord op hun schoonbroer/oom werd gepleegd door de neef N.W. van hun echtgenoot/vader en dat de moord op B.H. dient te worden gezien in het licht van de vele gewelddadige acties tegen handelaars in Karachi in de periode 2011-2012 zoals ook blijkt uit de door hen voorgelegde informatie daaromtrent (zie map 'Documenten' in het administratief dossier).

Op basis van hetgeen voorafgaat concludeert de Raad dat verzoeksters geen ernstige poging hebben ondernomen om in dit verband overheidsbescherming te krijgen. Verzoeksters tonen ook niet aan dat met betrekking tot hun problemen met de neef N.W. en de onbekende die de handelaars in de periode 2011-2012 afpersten geen doeltreffende en niet-tijdelijke overheidsbescherming beschikbaar is en dat zij er geen toegang toe konden krijgen.

Internationale bescherming kan slechts worden toegekend bij gebrek aan nationale bescherming. Verzoeksters moeten daarbij aannemelijk maken dat zij alle, in haar individuele omstandigheden, redelijke en nuttige beschermingsmogelijkheden vanwege de overheid hebben uitgeput, wat *in casu* niet het geval is. Evenwel betekent dit niet dat de bescherming door de overheid absoluut moet zijn of bescherming moet bieden tegen alle door niet-overheidsactoren gepleegde feiten en volstaat het dat redelijke maatregelen zijn genomen. De verplichting van de overheid om haar burgers te beschermen houdt echter geen resultaatsverbintenis in.

Gelet op het voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeksters niet aantonen dat zij, gezien hun profiel en de gerechtelijke stappen zij konden ondernemen tegen de neef N.W., geen toegang zouden hebben tot doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Pakistan, noch dat zij hiertoe enige poging hebben ondernomen.

Aangezien, in hun individuele omstandigheden niet aangetoond is dat er geen overheidsbescherming voorhanden is, kan de beweerdelijke bedreigingen door niet-overheidsactoren niet beschouwd worden als vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Aldus kan dit onderdeel van het beschermingsverzoek niet leiden tot het toekennen van internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 § 2 a) en b) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is een verder onderzoek van deze onderdelen van het beroep in het licht van artikel 48/3 en 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk wat betreft de beweerdelijke bedreigingen door haar neef N.W. en onbekenden.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters werden gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, alles in het Engels. Verzoeksters betwisten niet dat ze de Engelse taal niet voldoende machtig waren om het gehoor in het Engels te voeren. Evenmin kan dit uit de gehoorverslagen afgeleid worden. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier,

op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoeksters en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeksters op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Ook kan de schending van het redelijkheidsbeginsel niet worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeksters hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeksters niet als vluchteling kunnen worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS